

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9124/2559

บริษัทไทยพาณิชย์สึซซิง จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายจำลอง เสริมแสง กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/12, ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.พ.พ. มาตรา 1754

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้โจทก์จะฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะทายาทโดยธรรมของ ห. ให้รับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อเมื่อพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่รู้ถึงการตายของ ห. ตามที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1754 วรรคสาม ก็ตาม แต่ขณะ ห. ถึงแก่ความตาย ห. ยังมีได้ผินัดชำระค่าเช่าซื้อ หลังจาก ห. ตายแล้วก็ได้มีการชำระค่าเช่าซื้อให้โจทก์ต่อมาอีก ซึ่งจำเลยที่ 1 ให้การและนำสืบรับว่าหลังจาก ห. ถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 ได้ติดต่อโจทก์ให้โอนเปลี่ยนชื่อคู่สัญญาตามสัญญาเช่าซื้อจาก ห. มาเป็นจำเลยที่ 1 แต่โจทก์ไม่ดำเนินการให้แต่ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อให้แก่โจทก์ จำเลยที่ 1 จึงชำระค่าเช่าซื้อดังกล่าวต่อมา พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของ ห. ประสงค์จะให้เปลี่ยนชื่อคู่สัญญาและชำระค่าเช่าซื้อรถยนต์ของ ห. ให้แก่โจทก์ผู้ให้เช่าซื้อดังกล่าวถือเป็นการสืบสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อแทน ห. อายุความคดีนี้จึงมีได้เริ่มนับแต่วันที่โจทก์ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงการตายของ ห. ตามมาตรา 1754 วรรคสาม แต่ต้องเริ่มนับแต่วันที่โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อได้เป็นต้นไปตามมาตรา 193/12 คือวันที่สัญญาเช่าซื้อสิ้นสุดลงไม่ว่าจะเนื่องจากรถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายตามที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้ หรือเนื่องจากจำเลยที่ 1 ผินัดไม่ชำระหนี้ตามที่โจทก์อ้างมาตามฟ้อง คดีนี้โจทก์ฟ้องเรียกร้องให้จำเลยทั้งสามชดใช้ค่าเสียหายจากการขาดประโยชน์ในการใช้รถยนต์ที่เช่าซื้อพร้อมเบี้ยปรับและให้ส่งมอบหรือใช้ราคารถยนต์ที่เช่าซื้อซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดไว้โดยเฉพาะจึงมีอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 193/30 เมื่อโจทก์ฟ้องคดีเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2551 คดีโจทก์ในมูลหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อจึงไม่ขาดอายุความ สิทธิเรียกร้องตามสัญญาค้ำประกันที่จำเลยที่ 3 ทำไว้กับโจทก์จึงไม่ขาดอายุความเช่นเดียวกัน โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 3 ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามฟ้องได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์ในสภาพเรียบร้อยด้วยค่าใช้จ่ายของจำเลยทั้งสาม หากคืนไม่ได้ให้จำเลยทั้งสามชดใช้ราคาเป็นเงิน 170,000 บาท ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าเสียหาย 48,000 บาท กับอีกเดือนละ 6,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 48,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์หรือชดใช้ราคาแล้วเสร็จ จำเลยที่ 1 ให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 2 และที่ 3 ขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 100,000 บาท แก่โจทก์ และให้จำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท แต่ทั้งนี้ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 รับผิดชอบไม่เกินกว่าทรัพย์มรดกของนางเหลื่อม ที่ตกทอดแก่ตน ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โจทก์ คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ให้โจทก์ 590 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลนอกจากนี้ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นนี้

ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นทายาทโดยธรรมของนางเหลื่อม ซึ่งถึงแก่ความตายในเดือนเมษายน 2548 ตามแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎร เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2546 นางเหลื่อมทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์หมายเลขทะเบียน บท 6451 ร้อยเอ็ด จากโจทก์ ราคาเช่าซื้อ 399,532.80 บาท ตกลงชำระค่าเช่าซื้องวดละ 6,658.88 บาท รวม 60 งวด เริ่มชำระงวดแรกวันที่ 10 ตุลาคม 2546 งวดต่อไปชำระทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป ตามสัญญาเช่าซื้อ มีจำเลยที่ 3 เป็นผู้ค้ำประกันการเช่าซื้อโดยยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมตามสัญญาค้ำประกัน จากนั้นได้มีการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อให้โจทก์ 35 งวด รวมเป็นเงิน 233,060.80 บาท เริ่มผิดนัดตั้งแต่งวดที่ 36 ประจำงวดที่ 10 กันยายน 2549 เป็นต้นไปเกินกว่า 3 งวด ติดต่อกัน โจทก์มีหนังสือทวงถามให้นางเหลื่อม จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระหนี้ภายใน 30 วัน แต่โจทก์ไม่ได้รับชำระหนี้ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ตามหนังสือขอให้ชำระค่าเช่าซื้อและบอกเลิกสัญญา ต่อมาระหว่างเดือนกันยายน 2549 ถึงเดือนพฤษภาคม 2550 จำเลยที่ 1 ได้ชำระเงินให้แก่โจทก์อีกรวมเป็นเงิน 12,500 บาท ตามใบแจ้งการชำระเงิน วันที่ 21 กรกฎาคม 2551 จำเลยที่ 1 ไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสารว่า รถยนต์คันที่นางเหลื่อมเช่าซื้อจากโจทก์ได้หายไปจากบ้านเลขที่ 3 ซอยวิภาวดี 16 แขวงและเขตดินแดง เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2549 ตามรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน คดีในส่วนของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ถึงที่สุดไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความ จำเลยที่ 3 ไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ชอบหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในฐานะทายาทโดยธรรมของนางเหลื่อมชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อที่นางเหลื่อมทำไว้กับโจทก์และให้จำเลยที่ 3 ร่วมรับผิดชอบตามสัญญาค้ำประกัน แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 จะวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม โจทก์ก็เสียสิทธิที่จะเรียกร้องเอาจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 เท่านั้น แต่จำเลยที่ 3 มิใช่ทายาทของนางเหลื่อมจึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา 1754 วรรคสาม จำเลยทั้งสามมิได้ต่อสู้เรื่องความรับผิดชอบของจำเลยที่ 3 ในฐานะผู้ค้ำประกันแต่อย่างใด โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 3 ชำระหนี้แก่โจทก์ตามฟ้องนั้น เห็นว่า แม้จำเลยที่ 3 ขาดนัดยื่นคำให้การ แต่เมื่อจำเลยที่ 3 เป็นผู้ค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับนางเหลื่อมผู้เช่าซื้อตามสัญญาค้ำประกัน มูลความแห่งคดีจึงเป็นการชำระหนี้ซึ่งแบ่งแยกจากกันมิได้ เมื่อจำเลยที่ 1 ยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้โจทก์ จำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นคู่ความร่วมมือได้ประโยชน์จากข้อต่อสู้ดังกล่าวด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 59 (1) และแม้โจทก์จะไม่ได้ฎีกาขอให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อก็ตามแต่การที่จำเลยที่ 3 ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ที่นางเหลื่อมมีต่อโจทก์ นั้นตามสัญญาค้ำประกันดังกล่าวจึงเป็นหนี้อุปกรณ์ของสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ซึ่งเป็นหนี้ประธาน หากข้อเท็จจริงฟังได้ว่าสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ของโจทก์ซึ่งเป็นหนี้ประธานขาดอายุความแล้ว สิทธิเรียกร้องของโจทก์ที่มีต่อจำเลยที่ 3 ตามสัญญาค้ำประกันซึ่งเป็นหนี้อุปกรณ์ย่อมขาดอายุความด้วย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/26 ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ของโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์จะฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะทายาทโดยธรรมของนางเหลื่อมให้รับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อเมื่อพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่รู้ถึงการตายของนางเหลื่อมตามที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม ก็ตาม แต่ได้ความตามทางนำสืบของโจทก์และจำเลยที่ 1 ว่า ขณะนางเหลื่อมถึงแก่ความตายนางเหลื่อมยังมิได้ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ

หลังจากนางเหลียมถึงแก่ความตายแล้วก็ได้มีการชำระค่าเช่าซื้อให้โจทก์ต่อมาอีก ซึ่งจำเลยที่ 1 ให้การและนำเสนอสืบว่าหลังจากนางเหลียมถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 ได้ติดต่อโจทก์ให้โอนเปลี่ยนชื่อคู่สัญญาตามสัญญาเช่าซื้อจากนางเหลียมมาเป็นจำเลยที่ 1 แต่โจทก์ไม่ดำเนินการให้ แต่ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อให้แก่โจทก์ จำเลยที่ 1 จึงชำระค่าเช่าซื้อดังกล่าวต่อมา พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของนางเหลียมประสงค์จะให้เปลี่ยนชื่อคู่สัญญาและชำระค่าเช่าซื้อรถยนต์ของนางเหลียมให้แก่โจทก์ผู้ให้เช่าซื้อดังกล่าวถือเป็นการสืบสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อแทนนางเหลียม อายุความคดีนี้จึงมิได้เริ่มนับแต่วันที่โจทก์ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของนางเหลียมตามมาตรา 1754 วรรคสาม แต่ต้องเริ่มนับแต่วันที่โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อได้เป็นต้นไปตามมาตรา 193/12 คือวันที่สัญญาเช่าซื้อสิ้นสุดลงไม่ว่าจะเนื่องจากรถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายตามที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้ หรือเนื่องจากจำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามที่โจทก์อ้างมาตามฟ้อง คดีนี้โจทก์ฟ้องเรียกร้องให้จำเลยทั้งสามชดใช้ค่าเสียหายจากการขาดประโยชน์ในการใช้รถยนต์ที่เช่าซื้อพร้อมเบี้ยปรับและให้ส่งมอบหรือใช้ราคารถยนต์ที่เช่าซื้อซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดไว้โดยเฉพาะจึงมีอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 193/30 เมื่อโจทก์ฟ้องคดีเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2551 คดีโจทก์ในมูลหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อจึงไม่ขาดอายุความ สิทธิเรียกร้องตามสัญญาค่าประกันที่จำเลยที่ 3 ทำไว้กับโจทก์ดังกล่าวจึงยังไม่ขาดอายุความเช่นเดียวกัน โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 3 ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามฟ้องได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ จำเลยที่ 3 ไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการต่อไปว่าจำเลยที่ 3 จะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่ เพียงใด ซึ่งปัญหานี้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ยังไม่ได้วินิจฉัยเนื่องจากศาลอุทธรณ์ภาค 4 เห็นว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ แต่เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่ขาดอายุความแล้วและคู่ความสืบพยานมาจนเสร็จสิ้น ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวโดยไม่ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยอีก เห็นว่า จำเลยที่ 1 ให้การและนำเสนอว่า รถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายเนื่องจากถูกคนร้ายลักไปเมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2549 สัญญาเช่าซื้อจึงเป็นอันระงับไปนั้น จำเลยที่ 1 มีตัวจำเลยที่ 1 มาเบิกความยืนยันดังกล่าวว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อซึ่งจำเลยที่ 1 นำไปใช้ได้หายไปจากบ้านพักเลขที่ 3 ซอยวิภาวดี 16 แขวงและเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ 1 ได้ไปแจ้งความร้องทุกข์กับพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลสุทธีสาร ตามสำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน และมีนางกฤษณา และนายสุนทร พยานจำเลยที่ 1 มาเบิกความว่า เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2549 พยานทั้งสองอยู่ที่จังหวัดร้อยเอ็ด ได้รับแจ้งจากจำเลยที่ 1 ซึ่งอยู่ที่กรุงเทพมหานครทางโทรศัพท์ว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อได้สูญหายไป พยานทั้งสองจึงเพียงแต่ทราบเรื่องรถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายจากจำเลยที่ 1 เท่านั้น ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ไปแจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายไปเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2551 อันเป็นเวลาภายหลังจากที่จำเลยที่ 1 อ้างว่า รถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายไปถึง 2 ปี ที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าหลังเกิดเหตุได้ไปแจ้งเรื่องดังกล่าวต่อพนักงานสอบสวนแล้ว แต่พนักงานสอบสวนอ้างว่าจำเลยที่ 1 ไม่ใช่เจ้าของรถยนต์ที่เช่าซื้อ จึงไม่ใช่ผู้เสียหายและไม่ได้ลงบันทึกรายงานประจำวันไว้ จำเลยที่ 1 ก็ไม่นำพนักงานสอบสวนที่กล่าวอ้างมาเป็นพยานเพื่อสนับสนุนข้ออ้างดังกล่าว ทั้งไม่ปรากฏว่าเมื่อรถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายแล้วจำเลยที่ 1 ได้ขอหนังสือมอบอำนาจจากโจทก์ไปให้พนักงานสอบสวนดำเนินการแต่อย่างใด จึงเป็นพิรุธไม่น่าเชื่อถือ พยานหลักฐานที่จำเลยที่ 1 นำสืบมาข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายเนื่องจากถูกคนร้ายลักไป และเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้

ตามที่โจทก์ฟ้องและนำสืบมาแล้วว่า จำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดที่ 36 ประจำวันที่ 10 กันยายน 2549 และผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ 3 งวด ติดต่อกันซึ่งโจทก์ได้มีหนังสือ ทวงถามให้ชำระหนี้และบอกเลิกสัญญาให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระภายใน 30 วันแล้ว แต่จำเลยที่ 1 เพิกเฉย ดังนั้น สัญญาเช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าวจึงเลิกกัน โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้อง ค่าเสียหายจากการขาดประโยชน์ที่จำเลยที่ 1 ยังคงครอบครองใช้รถยนต์นับแต่วันที่จำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ และให้จำเลยที่ 1 ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนหรือใช้ราคาแก่โจทก์ได้ เมื่อ ได้พิจารณาถึงสภาพของรถยนต์ที่เช่าซื้อที่ต้องเสื่อมราคาลง ประกอบกับทางได้เสียของโจทก์กับ จำนวนเงินที่โจทก์ได้รับตามสัญญาเช่าซื้อและภายหลังจากสัญญาเช่าซื้อเลิกกันแล้ว ตาม ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้เป็นยุติดังกล่าวข้างต้นแล้ว ที่โจทก์ขอค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์เดือน ละ 6,000 บาท นับแต่จำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ และหากส่งมอบรถที่เช่าซื้อคืนไม่ได้ให้ใช้ ราคาแทนเป็นเงิน 170,000 บาท นั้น เป็นจำนวนที่สูงเกินไป เห็นควรกำหนดค่าเสียหายให้โจทก์ เป็นค่าขาดประโยชน์เดือนละ 1,000 บาท นับแต่วันที่จำเลยที่ 1 ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อจนถึงวัน ฟ้อง แต่โจทก์ขอมาเพียง 8 เดือน รวมเป็นเงิน 8,000 บาท และเดือนละ 1,000 บาท นับแต่วัน ถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยที่ 1 จะส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนหรือใช้ราคาแทนแก่โจทก์ แต่ทั้งนี้ไม่เกิน 22 เดือน และหากส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนเป็นเงิน 120,000 บาท จำเลยที่ 3 ในฐานะผู้ค้ำประกันการเช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าวและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมจึง ต้องรับผิดชอบโจทก์ในค่าเสียหายดังกล่าวด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 3 ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์ หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคา 120,000 บาท และให้ชำระ ค่าขาดประโยชน์ 8,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่า จะชำระเสร็จแก่โจทก์และค่าขาดประโยชน์เดือนละ 1,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์หรือใช้ราคาแต่ไม่เกิน 22 เดือน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้น ฎีกาให้เป็นพยานนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

ประสิทธิ์ สนามชาวด · เกษม เกษมปัญญา · วชิรินทร์ สุขเกื้อ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9124/2559>